

I går var hveden moden

Den Danske Salmebog nr. 717

Lisbeth Smedegaard Andersen 2000

Melodi og sats Georg Klinting 2007/2023

S
A
T
B

1. I går var hve - den mo - den, i dag står sko - ven hvid; om

1. I går var hve - den mo - den, i dag står sko - ven hvid; om

1. I går var hve - den mo - den, i dag står sko - ven hvid; om

1. I går, i dag står sko - ven hvid; om

3

lidt vil lær-ker kvid - re om sol og for-års-tid. Der rå-bes mel-lem gra - ve om

lidt om sol og for-års - tid. Der rå - bes om

lidt om sol og for-års - tid. Der rå-bes mel-lem gra - ve om

lidt vil lær-ker kvid - re om sol og for-års - tid. Der rå - bes om

6

nu'-ets e - vig - hed, mens vin - den læg - ger stø - vet til ro et u - kendt sted.

nu'-ets e - vig - hed, mens vin - den til ro et u - kendt sted.

nu'-ets e - vig - hed, mens vin - den til ro et u - kendt sted.

nu'-ets e - vig - hed, mens vin - den læg - ger stø - vet til ro et u - kendt sted.

S
A
T
B

Oh oh De

Oh oh De

2. Vi tæller vore da - ge, der ho - ber sig til år, og stæ - digt vokser stak - ken af det, vi ikke når. De

Oh oh De

13.

store ord bliver min - dre, og planer hentes ned fra flugt mod morgenstjer - ner til døsig aftenfred.

sto - re ord og planer hentes ned fra flugt mod morgenstjer - ner til døsig aftenfred.

store ord bliver mindre, og planer hentes ned fra flugt mod morgenstjer - ner til døsig aftenfred.

sto - re ord og planer hentes ned fra flugt mod morgen - stjer - ner til døsig aftenfred.

S
A
T
B

3. Derfor på ugens mor-gen må vi her hen igen, hvor kirken åbner dø-ren som for en gammel ven. Og

Oh oh oh oh Og

Oh oh oh oh Og

Oh oh oh oh

21.

ord får at ter me-ning, skønt vi har slidt dem ned, kan de for und ret syn - ge om håb og kær lighed.

ord får at ter me-ning, skønt vi har slidt dem ned, kan de syn - ge om håb og kær lighed.

ord får at ter me-ning, skønt vi har slidt dem ned, kan de syn - ge om håb og kær lighed.

oh oh kan de for und ret syn-ge om håb og kær lighed.

S
A
T
B

5. Om alle vore drøm - me forsvinder i det blå, og skyggerne blir lan-ge, og mørket banker på, skal

5. Om alle vore drøm - me forsvinder i det blå, og skyg - ger og mørket banker på, skal

5. Om alle vore drømme forsvinder i det blå, og skyg - ger og mørket banker på, skal

5. Om drøm - me forsvinder i det blå, og skyggerne blir lange, og mørket banker på, skal

29

kir-ken stæ-digt vid - ne om tro-en, der be-står og fø-jer da-ge sam - men i e-vig-he-dens år.
 kir - ken vid - ne om tro-en, der be-står og fø-jer da-ge sam - men i e-vig-he-dens år.
 kir-ken stæ-digt vid - ne om tro-en, der be-står og fø-jer da-ge sam - men i e-vig-he-dens år.
 kir - ken vid - ne om tro-en, der be-står og fø-jer da-ge sam-men i e-vig-he-dens år.

1 I går var hveden moden,
 i dag står skoven hvid;
 om lidt vil lærker kvindre
 om sol og forårstid.
 Der råbes mellem grave
 om nu'ets evighed,
 mens vinden lægger støvet
 til ro et ukendt sted.

2 Vi tæller vore dage,
 der hober sig til år,
 og stædigt vokser stakken
 af det, vi ikke når.
 De store ord bliver mindre,
 og planer hentes ned
 fra flugt mod morgenstjerner
 til døsig aftenfred.

3 Derfor - på ugens morgen
 må vi her hen igen,
 hvor kirken åbner døren
 som for en gammel ven.
 Og ord får atter mening,
 skønt vi har slidt dem ned,
 kan de forundret synge
 om håb og kærlighed.

4 Her døber vi de spæde,
 vi knytter hjertebånd
 og beder, at de døde
 må leve i Guds hånd.
 De lærte os om troen,
 der - rakt fra slægt til slægt -
 gir ordet hjertets visdom
 og eftertankens vægt.

5 Om alle vore drømme
 forsvinder i det blå,
 og skyggerne blir lange,
 og mørket banker på,
 skal kirken stædigt vidne
 om troen, der består
 og føjer dage sammen
 i evighedens år.